

คนเก่าเล่าให้ฟัง

เมื่อว่าชาดลอยลมในยามวิภฤต

พลตรีสวัสดิ์ พาณิช

R10009

ภายหลังจากทำบุญครบ ๖ รอบของภรรยา เมื่อ ๑๙ มี.ค. ๓๘ วัดอนงคารามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า ควรจะได้ทำบุญครบ ๖ รอบบ้าง โดยจะทำพิธีที่วัดอัมพวันซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ เคยได้ร่วมสร้างกุศลกับพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล มานานกว่า ๓๐ ปี เมื่อได้ปรึกษาลูกและภรรยาแล้ว ก็มีความเห็นชอบสนับสนุน ดังนั้นข้าพเจ้าและครอบครัวออกเดินทางไปวัดอัมพวันเมื่อ ๒๕ มี.ค. ๓๘ ได้กราบเรียนท่านคุณและแจ้งวัตถุประสงค์แล้วพระคุณเจ้าได้กำหนดพิธีวันที่ ๗ ต.ค. ๓๘ โดยร่วมกับนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ (ลูกศิษย์ของท่าน) เมื่อเสร็จธุรกิจจึงกราบลาท่านเดินทางกลับกรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ

ข้าพเจ้าคิดเตรียมการเรื่องวัดอัมพวันไทยทาน ควรจะมีสิ่งใด หาซื้อที่ไหน ขณะนั้นร่างกายปกติดีทุกอย่าง ท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีเค้าเมฆฝนหรือเหตุการณ์ใด ๆ จะเป็นอุปสรรคมาขวางกั้นในการจัดงานครั้งนี้ แล้วเหตุการณ์ก็อุบัติขึ้นไม่ทันรู้ตัวนั่นคือ ในคืนที่ ๒๘ มี.ค. เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ เกิดอาการแน่นเหนื่อยหอบหายใจดังครอก ๆ ข้าพเจ้าได้หยิบยาอบไตลิน (ISORDIL) ใส่โคนลิ้น จำนวน ๓ ครั้ง ๆ ละเม็ด แต่อาการหาได้ทุเลาลงไม่ ภรรยาบอกให้รีบไปโรงพยาบาลรามา ข้าพเจ้าก็ตกลงทันที มีลูกสาวเป็นคนขับรถ ข้าพเจ้านั่งข้างหน้า มี น.ส.ดวงศรี (เด็กที่บ้าน) ประคองตัวอยู่ด้านหลัง และภรรยา ระยะทางจากบ้านฝั่งธนฯ ไปโรงพยาบาลรามาประมาณ ๒๐ กม. อาการปวด เหนื่อยหอบได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นตามลำดับ ข้าพเจ้าได้ตั้งสติกำหนด ปวดหนอ ๆ เฟ้งไปที่หัวใจตลอดเวลา รถแล่นมาติดไฟแดงตรงทางแยกทุกแห่ง เลยเพิ่มอารมณ์เครียดทำให้ปวดหนักขึ้น นึกถึงเทพยดาฟ้าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์และคุณครูบาอาจารย์จึงมาช่วยให้ลูกหายปวดหายโรคด้วยเถิด ความนึกคิดมันว่าวุ่นจับต้นชนปลายไม่ถูก เพราะเกิดเวทนามรุนแรงเหลือเกิน กำหนดไม่ได้ผลได้แต่ร้องโอย ๆ ปวดเหลือเกิน คิดว่าเมื่อไรจะถึงโรงพยาบาลเสียที ลูกขับรถก็ใจไม่ดีได้แต่ปล่อยใจให้พ้อทนเอาหน่อย ประเดี๋ยวก็ถึงแล้ว เมื่อรถแล่นข้ามทางรถไฟ (ข้างกระทรวงการต่างประเทศ) มือซ้ายของข้าพเจ้าร่วงตกจากราวที่เกาะคอพับลง แล้วความมืดเข้ามาแทนที่เป็นเจ้าชายนิทราโดยไม่รู้ตัว (ไม่รับรู้จากทวารทั้ง ๖ โดยสิ้นเชิง) และข้าพเจ้าได้มารู้สึกตัว

อีกครั้งหนึ่งเมื่อเจ้าหน้าที่เข็นรถนอนเข้าลิฟท์ ล้อรถเข็นได้สะดุดกับขอบประตูลิฟท์ ทำให้เกิดการสะดุ้งกะพริบตา คุณหมอมัทราพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (ญาติ) ได้กำกับดูแลมาตั้งแต่ต้นเผ่าดูอาการข้าพเจ้าเห็นว่า คนไข้มองจะรู้ตัวจึงเรียกชื่อเบา ๆ ข้าพเจ้าก็ลืมตารับรู้แล้วคุณหมอได้บอกว่ามีญาติหลายคนมาเยี่ยมทำใจให้สบาย ขณะนี้จะพาขึ้นไปห้อง CCU ชั้น ๙ อย่าได้กังวล ข้าพเจ้าก็หลับตานึกขอบคุณทุก ๆ ท่านที่ได้ช่วยเหลือในยามคับขันเช่นนี้ และใจนึกขอให้ลิฟท์ขึ้นสู่ชั้น ๙ เร็ว ๆ เพียงชั่วอึดใจเจ้าหน้าที่ก็เข็นเตียงเข้าสู่ตึก CCU ห้องที่ ๔ ชั้น ๙ ได้พบคุณหมอสันต์ หัตถ์รัตน์ และคุณหมออีกหลายคน ตลอดจนเจ้าหน้าที่พยาบาลได้ยื่นรอเตรียมปฏิบัติงานตามแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว เมื่อเปลี่ยนถ่ายเตียงเรียบร้อย ข้าพเจ้าถูกฉีดยาชาอาการระลึมระลือ ได้ยินเสียงคุณหมอสันต์สั่งการต่อสายหลายเส้น สัมสนซุ่มนอยู่ในลำคอ จมูก แขน ที่บัสสาวะ ต่างทำงานแข่งกับเวลา ทุกอย่างเรียบร้อยก่อนเวลา ๒๓.๐๐ น. ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสถามปัญหา ได้แต่ฟังคุณหมอบอกอย่างเดียวเพราะพูดไม่ได้ ไม่มีเสียงออกจากลำคอเลย จึงเกิดอารมณ์เครียดบ้างเล็กน้อยเพราะไม่รู้สาเหตุ ได้แต่ใช้ภาษาใบ้แทนโดยพยักหน้า สายหน้าเท่านั้น เซ้ารุ่งขึ้นจึงทำมือส่งสัญญาณขอคืนสอกระดากไขว้ประจำเตียง จะได้เขียนถามและตอบให้เข้าใจกัน จึงได้รู้ว่าต่อท่อออกซิเจนทับหลอดเสียงเข้าสู่ปอด ถ้าอาการดีจะถอดออกใน ๒-๓ วัน ขณะนี้จุดพูดไว้ก่อน ข้าพเจ้ามีความอึดอัดต้องนอนถ่ายบัสสาวะอยู่บนเตียง การดูตมเสมหะออกจากลำคอทุกวันเจ็บมากแทบจะอาเจียน ระบบเจ็บคอทุกครั้ง เมื่อได้เอาท่อสายออกซิเจนออกจากคอแล้ว เหลือไว้บางสายที่จำเป็นทำให้อารมณ์ดีขึ้นมาก พูดได้ในระยะแรกเสียงแผ่วเบา และดีขึ้นตามลำดับเข้าวันหนึ่งได้มีโอกาสถามคุณหมอธีระ เรื่องการหายใจตั้งครอก ๆ เกิดจากอะไร? คุณหมอได้บอกว่า เกิดจากกล้ามเนื้อหัวใจด้านล่างซ้ายไม่ทำงานดูดออกซิเจน-เลือดแดงจากปอดไปสู่หัวใจจึงเกิดหน้าท่วมปอด เจ้าหน้าที่ต้องใช้เครื่องดูดเสมหะออกจากลำคอ ทำให้เกิดอาการเจ็บปวดทุกครั้งเป็นเรื่องธรรมดา วันที่ ๓ เม.ย. ๓๘ คุณหมอสันต์ และคุณหมอธีระ ได้ตรวจอาการเห็นว่าทุกอย่างเข้าขั้นปกติ จึงอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลวันที่ ๔ เม.ย. ๓๘ แล้ว คุณหมอสันต์ได้ทำการตรวจโรคติดตามผลประจำ ๒ สัปดาห์ ประจำเดือนประจำ ๒ เดือนตามลำดับ ผลปรากฏว่าเป็นที่น่าพอใจ แต่ให้พยายามลดน้ำหนักตัวลงอีกหน่อยจะดีกว่านี้

การเจ็บป่วยครั้งนี้เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ญาติบางคนสงสัยเมื่อคืนวันที่ ๒๘ มี.ค. ๓๘ นอนสลบไสลหัวใจหยุดเต้น ต้องผ่าปอดอยู่นานพอสมควร เจ้าหน้าที่เข็นรถขึ้นลิฟท์ลืมตาได้อาการดีวันดีคืนน่าแปลกใจจริง ๆ ข้าพเจ้ารู้ได้เฉพาะตัว บอกไปใครจะเชื่อ ถ้าจะพูด

รวม ๆ ก็สรุปได้ว่ายังไม่ถึงเวลากระมัง กุศลเก่ายังหนุนอยู่ สู้ต่อไปในการปฏิบัติธรรมให้มากยิ่งขึ้น

ได้มีผู้เห็นเหตุการณ์และบอกเล่าประกอบเรื่องเป็นข้อมูลน่าเชื่อถือได้ดังนี้

๑. การเจ็บป่วยหนักแทบเอาชีวิตไม่รอด

- ลูกสาว (ขั้บรถ) บอกว่าคุณพ่อมีอาการหนักมาก ร้องครวญครางตลอดเวลา ทำให้ใจไม่ค่อยดีจึงขับฝ่าไฟแดงทางแยกในบางช่วง เมื่อข้ามทางรถไฟแล้วมือซ้ายของพ่อตกพร้อมคอพับลงจึงบอกให้ดวงศรีประคองศีรษะไว้ จนรถแล่นมาจอดข้างตึกอุบัติเหตุ ได้รับบอกเจ้าหน้าที่นำรถเข็นมารับ ตอนนั้นพ่อสลบแล้วต้องอุ้มขึ้นเตียงเข็นเข้าห้องฉุกเฉิน เป็นจังหวะพอดีไม่มีคนไขอื่น คุณหมอมและเจ้าหน้าที่รีบดำเนินการปั๊มหัวใจทันที
- น.ส.ดวงศรี ได้เล่าว่าได้ประคองศีรษะของข้าพเจ้ามาถึงตึกอุบัติเหตุ เจ้าหน้าที่อุ้มนอนบนรถเข็นได้เอามือจับแขน-ขาคุณมีความเย็นไปหมดจึงร้องให้ และได้ตามเข้าไปดูในห้องฉุกเฉิน ได้เห็นหมอมและเจ้าหน้าที่ชาย ๓ คน ขย่มร่างข้าพเจ้า คนแรกเอาฝ่ามือทับกันแล้วกดขย่มบนหน้าอกอย่างแรง คนที่สองเอาฝ่ามือทับกดบริเวณท้อง ส่วนคนที่สามเอามือทั้งสองแยกกดไหล่ ๒ ข้างอย่างเต็มที่ ทำเช่นนั้นนานหลายนาทีจนกระทั่งมือเท้าเริ่มอุ่น หัวใจเต้นทำงานแล้วคงให้เจ้าหน้าที่คนที่สองและคนที่สามหยุดยั้งเหลือคนแรกทำต่อไป เจ้าหน้าที่หญิงได้สวมท่อออกซิเจนที่จมูก ในขณะที่นั้นได้เห็นคุณหมอมภักธราพร เดินเข้ามาบอกเจ้าหน้าที่และกลับออกไป ต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่ก็เข็นรถไปขึ้นลิฟท์
- ลูกชาย (กบ) ได้บอกว่า พ่ออยู่ในชั้นโคม่านาวิกตก เจ้าหน้าที่กำลังขย่มตัวให้หัวใจกลับทำงานจึงได้รับโทรศัพท์ไปวัดอัมพวัน คุณครูวรรณฯได้รับสาย จึงเล่าเรื่องรีบกราบเรียนหลวงพ่อบุญช่วยเหลือด้วย คุณครูวรรณฯแจ้งว่าท่านกำลังอบรมพระเนรข เจ้าเข้าได้หรือไม่ยังไม่รู้แต่จะลองดู
- คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์ ได้ไปเยี่ยมท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล เมื่อ ๒๐ พ.ค. ๓๘ ได้โทรฯ มาบอกข้าพเจ้าว่า “ท่านเจ้าคุณพูดว่าได้แผ่เมตตาไปพอดีเห็นเสธ.นอนแผ่อยู่บนเตียง แต่คิดอยู่ในใจว่าคงไม่เป็นอะไร” ข้าพเจ้าเจ็บป่วยเข้าโรงพยาบาลลรามหลายครั้ง แต่ละครั้งยังมีสติดีไม่เจ็บปวดรุนแรงเหมือนครั้งนี้ ปวดเจ็บจนสลบ หัวใจหยุดเต้นหลายนาที ได้

อาศัยบุญบารมีพระคุณเจ้าหมอรชชาติ เจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถ จึงกลับฟื้นคืนชีวิตมาได้อย่างรวดเร็ว นับว่ามีพระคุณอย่างสูงมีรัฐลีมนไปได้อย่าง

๒. ความประมาท

ข้าพเจ้ายังมีความประมาท หย่อนยานการปฏิบัติต่อคำแนะนำคำเตือนของแพทย์ในเรื่องอาหารการกิน ตามใจปากไม่ค่อยหลีกเลี่ยงไขมัน ออกกำลังเดินน้อย นอนมากลดน้ำหนักไม่ได้ตามกฎเกณฑ์ที่กำหนด อมยาไต้ลั่นเพราะแพ้งซุรสองอยู่เป็นประจำ เกิดความเครียดภายในครอบครัวอยู่เสมอ จึงทำให้เกิดเส้นเลือดเดิมตีบอีก เลือดไหลเวียนไปสู่หัวใจไม่สะดวก จำต้องวทวนหาทางเดินเส้นใหม่โดยบังเอิญหรือใช้พลังจิตทะลุทะลวงก็เหลือที่จะเดาได้ นับว่าเป็นบทเรียนสำคัญยิ่ง คือ ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย

๓. ความหมายคำว่าสลบ และหัวใจหยุดเต้น

ข้าพเจ้ายังไม่ทราบดีนัก จึงได้เรียนถามคุณหมอ ท่านได้อธิบายว่า

- คำว่าสลบนั้น หัวใจยังทำงานอยู่ แต่ไม่มีความรู้สึกรับรู้สิ่งใดทั้งสิ้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือตลอดไปจนถึงสิ้นลมปรมาณแบบเจ้าหญิงหรือเจ้าชายนิทรา
- คำว่าหัวใจหยุดเต้น หมายถึงหัวใจไม่ทำงานสูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทุกส่วนหยุดนิ่งไม่ไหวติง เครื่องมันดับปั๊มไม่ติดต้องตายแน่ ๆ ปลุกไม่ตื่น เตรียมจัดฌาปนกิจได้แล้ว แต่ข้าพเจ้ารอดมาได้อย่างหวุดหวิดทางเบื่องบนให้ออกาสทำกุศลต่อ

๔. การปฏิบัติธรรม

ข้าพเจ้าได้นำหลักคำสอนในเรื่องการเจริญสติปัฏฐาน ๔ มาพิจารณา เมื่อเกิดเวทนาขึ้นในคราวนี้มาใช้ปฏิบัติ ปรากฏว่าไม่ดีเท่าที่ควร ทำให้รู้ว่าพลังจิตยังอ่อนใช้การไม่ได้ ซึ่งตั้งสติกำหนดปวดหนอยังจุดที่ปวดยิ่งปวดหนักไม่มีการสร้างชาจนกระทั่งสลบหัวใจหยุดเต้น ถ้าไม่ได้คุณหมอและพระคุณเจ้าช่วยแล้วคงไปอยู่วัดแน่ ๆ การปฏิบัติธรรมที่บ้านไม่เหมือนอยู่ที่วัด เพราะมีข้อบกพร่องไม่ถึงศีล ๘ (กินข้าว ๓ มื้อ) ไม่มีความวิเวก มีแต่ความเครียดเข้ามาแทน เวลาเริ่ม-จบไม่แน่นอน ข้าพเจ้ามารู้ตัวในคราวนี้ว่ายังมีส่วนบกพร่องจึงต้องแก้ไขให้ดีกว่าเดิมเท่าที่จะทำได้

๕. การบริการ

คุณหมอและเจ้าหน้าที่พยาบาลได้อำนวยความสะดวกให้การรักษาเป็นอย่างดียิ่งทุกคนเอาใจใส่ในหน้าที่ มีอารมณ์เย็นพูดจากับคนไข้เป็นกันเอง ใช้จิตวิทยาเข้ากับคนป่วยเหมือนญาติสนิท มีความขม่ใจอดทนในการบริการต่อผู้ป่วยที่จิตผิตปกติ

ผลัดเปลี่ยนเข้าเวรเฝ้าตรวจคนไข้แต่ละคนโดยให้อาหาร ยา ดูแลการขับถ่าย วัดความดัน วัดอุณหภูมิ อ็อกซิเจนในปอด ตามเวลาที่กำหนดแล้วบันทึกข้อมูลในเวชระเบียน นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่มา X-RAY ทำ EKG (กราฟหัวใจ) เพื่อให้คุณหมอได้พิจารณาสั่งการต่อไป คุณหมอมาดตรวจคนไข้ในตอนเช้าและบ่ายเป็นประจำ บางครั้งนำนักเรียนแพทย์ปีสุดท้ายมาดูและอธิบาย CASE พิเศษอีกด้วย

การเกิดแก่เจ็บตาย ย่อมเป็นทุกข์ตามพระไตรลักษณ์ที่เป็นสัจธรรม ข้าพเจ้าได้หมดลมหายใจไปชั่วขณะ เปรียบเสมือนว่าขาดลอยลม เพราะสายป่านขาดลอยเคว้งคว้างอยู่กลางอากาศ ไม่รู้ทิศทางที่จะเห็นขึ้นบนหรือปักหัวลงล่าง ยังมีบุญกุศลที่พระคุณเจ้าพระราชสุทธิญาณมงคลได้แผ่เมตตาามาจังหวัดพondi ในขณะที่คุณหมอและเจ้าหน้าที่พยาบาลกำลังปั๊มหัวใจจนกระทั่งหัวใจทำงานได้ตามปกติ แล้วเจ้าหน้าที่ก็นำเข้าสู่ตึก CCU (ห้องฉุกเฉิน) ซึ่งคุณหมอสนัด หัตถิรัตน์ พร้อมเจ้าหน้าที่รองรับดำเนินการรักษาสืบต่อไป จนร่างกายแข็งแรงกลับมาบ้านแล้วบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่รอดมาได้เป็นอย่างดีจริง ๆ ให้ผู้อ่านได้ทราบ

ข้าพเจ้าใคร่ขอกราบขอบพระคุณ แพทย์ พยาบาล ซึ่งมีคุณหมอรชาติ คุณหมอธีระ คุณหมอสนัด หัตถิรัตน์ (ท่านมีความเชี่ยวชาญชำนาญโรค รักษาข้าพเจ้ามาแต่แรกปี ๑๖ จนปัจจุบัน) คุณหมอกัทรพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (ซึ่งเป็นญาติสนิทช่วยเหลือประสานงาน อำนวยความสะดวก ทุก ๆ ครั้งที่ข้าพเจ้าป่วยเจ็บ) หัวหน้าและเจ้าหน้าที่พยาบาลทุก ๆ ท่านในหน่วย CCU (AARDIAC CARE UNIT) ตลอดจนพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ได้โปรดแผ่เมตตาบารมีให้อยู่รอดปลอดภัยเสมอมา แม้แต่พระคุณเจ้ากำลังอบรมแนะนำญาติโยมสมณชีพราหมณ์ก็ยังเสียสละละชั่วครว เพื่อช่วยให้ข้าพเจ้ากลับฟื้นคืนได้ทันเวลาในขณะที่ชุดแพทย์กำลังปั๊มหัวใจอยู่ นับว่าโชคดีของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ พระคุณเจ้าได้เตือนย้ำอยู่เสมอว่า อย่าประมาท จะตายวันตายพรุ่งไม่รู้แน่ จงเข้าวัดปฏิบัติธรรมเสียแต่วันนี้ อย่าผัดวันให้เหน็ดเหนื่อยไป เอาเพียงแค่เจริญสติปัญญา ๔ ก็พอแล้วสามารถบอกตัวได้ใช้ตัวเป็น นำมาแก้ปัญหาชีวิตประจำวันได้ ไม่ต้องพึ่งใครถามใคร เห็นแต่โยมเข้าวัด เอาแต่ทุกข์มาให้พระแก้ปัญหาร้อยแปด เราทำเองต้องแก้เองมันถึงจะถูก นอกจากเหตุสุตวิสัยนั้นแหละ โมง จะเข้าไปช่วยเหลือเมื่อจำเป็นบางคนโดนเวทนาเล่นงานเข้าหน้อยสูไม่ไหวเลิกเลย ขึ้นทำเช่นนี้อีกร้อยปีก็ไม่สำเร็จ เราเกิดมาเป็นคนนั้นแสนยาก โชคดีมาพบพระพุทธศาสนา เราต้องตักดวงเอาของดีเข้าไว้ใน

ตัวให้มาก พระคุณเจ้าได้มองเห็นการณ์ไกล จึงเร่งอบรมพัฒนาจิตเยาวชน มุ่งเสกคนให้เป็นงาน อยู่ในศีลธรรมร่วมพัฒนาชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป นับว่าเป็นโครงการที่สำคัญยิ่งซึ่งทำให้ประเทศชาติมั่นคงและมั่นคงในที่สุด

ในวาระดิถีเวียนมาบรรจบ ครบรอบวันเกิดท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล จึงขออำนาจพรให้ท่านมีพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคพยาธิ ประสบความสำเร็จสมความปรารถนาทุกประการเทอญ

กาฝากกุมารทรนแม่

พลตรีวิสันต์ พาณิช

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ทางภาคเหนือเป็นดินแดนถิ่นไทยงาม มีทิวทัศน์ภูมิประเทศสวยงามอุดมสมบูรณ์เต็มไปดด้วยป่าไม้ ภูเขา อากาศสดชื่นบริสุทธิ์เย็นสบาย เป็นที่อยู่อาศัยของชาวพื้นเมืองหลายเผ่าพันธุ์มาช้านานแล้ว มีผิวพรรณงาม หน้าตาสดสวย พุดจาไพเราะเพราะพริ้ง อ่อนหวานเมื่อยามไต่ยินการเจรจาอุ้มเมือง รักษาจารีตประเพณี เครื่องครัดสืบทอดกันมาจนกระทั่งปัจจุบัน ยังมีชาวพื้นเมืองส่วนน้อยนับถือผีสง ทรงเจ้าเข้าทรง มีตำนานกล่าวขานถึงวิญญาณร้ายมาเล่นงานชาวบ้านทุกรูปแบบ มันเป็นเรื่องสลับซับซ้อนยากที่จะเข้าใจได้ในระดับจิตธรรมดาดังอย่างพวกเรา ขณะนี้ก็ยังปรากฏให้เห็นต่อสายตา แก่ครอบครัวหนึ่งซึ่งมีอาชีพรับจ้างปลูกผักทำสวน ตั้งบ้านเรือนอยู่ อ.ฝาง จ. เชียงใหม่ ผัวเมียคู่นี้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยความลำเค็ญ มีความขยันอดทนต่อสู้ มีลูกหลายคน ครั้งสุดท้ายในปี ๒๕๑๑ ได้คลอดลูกฝาแฝดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค จ. เชียงใหม่ ได้ตั้งชื่อเล่น ๆ ว่า อ้อย (เป็นหญิง) และ หนึ่ง (เป็นน้องชาย) อายุต่างกันไม่กี่นาที อ้อยร่างเล็กสมส่วน ใบหน้าคมคาย ร้องเก่ง พุดเก่งแต่หนึ่งมีลักษณะรูปร่างขาว สูง น่ารัก ไม่ค่อยร้อง พุดน้อย แม่ทะนุถนอมเลี้ยงลูกเป็นอย่างดี แต่ขาดเงินทอง จำใจต้องยกลูกแฝดนี้ให้กับภรรยาข้าราชการผู้หนึ่งไว้อุปการะ สามีภรรยาได้จ้างแม่หมเลี้ยงเด็กคู่นี้เป็นอย่างดี จนเด็กมีอายุได้ ๑-๒ ขวบ เป็นวัยน่ารักน่าเอ็นดู ในกาลต่อมาแม่เลี้ยงได้ล้มป่วยถึงแก่กรรมลง คนเลี้ยงลาออก ไม่มีใครเลี้ยงดูฝาแฝด ชีวิตของทารกคู่นี้ได้ถูกส่งคืนไปสู่อ้อมอกแม่ยังถิ่นเดิมของตนอีกครั้ง เมื่อชีวิตเจริญวัยอายุเข้าเกณฑ์ศึกษาภาคบังคับ แม่ก็ส่งเข้าเรียนในโรงเรียนประจำอำเภอ นั้น จากผลการศึกษาของเด็กสองคนนี้ปรากฏว่า อ้อยผู้พี่ขยันเรียนสนใจใฝ่ศึกษาได้คะแนนดีกว่าน้องหนึ่ง ซึ่งชอบเล่นมากกว่าเรียน นิสัยชอบงานช่าง เมื่อเป็นดังนี้แม่ก็ส่งลูกอ้อยมาอยู่กับน้ำ เรียนต่อในตัวเมืองเชียงใหม่ แล้วส่งเข้าเรียนต่อในกรุงเทพฯ สำเร็จจาก

โรงเรียนอาชีวะแห่งหนึ่ง แล้วเข้าทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล ขณะนี้กำลังศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ส่วนลูกหนึ่งเมื่อชอบงานช่าง แม่ได้ฝากให้ทำงานอยู่กับหน้า ฝึกหัดเป็นช่างแกะสลักเครื่องเงิน เครื่องถม เมื่อมีความชำนาญดีแล้ว นาก็ส่งหลานชายหนึ่งไปควบคุมดูแลกิจการร้านค้าที่ต่างจังหวัดเป็นการชั่วคราว นาน ๆ หลายปีพี่น้องคุณนี้จะหาโอกาสมาพบกันที่บ้านในกรุงเทพฯ แล้วพากันไปเที่ยวต่างจังหวัดชายทะเลอย่างมีความสุขตามประสาวัยรุ่น

ในเวลากาลต่อมาชีวิตของลูกหนึ่งเริ่มจะอับแสงลง เนื่องจากเป็นมะเร็งในเม็ดเลือด เข้ารักษาตามโรงพยาบาลหลายแห่ง สุดท้ายไม่มีทางรักษาตัวได้เพราะเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายกระจายไปทั่วแล้ว เจ้าหน้าที่แนะนำให้นอนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านจะเหมาะสมกว่า ลูกหนึ่งหมดอาลัยในชีวิต อนิจจามันไม่ใช่พรหมลิขิต มันต้องเป็นกรรมลิขิตตัวเองอย่างแน่น มันหนีไม่พ้น เราเกิดมาได้เพราะแรงกรรมสมดังพุทธานุสติที่ว่า “เกิดมาในเบื้องต้น มีการเปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง และมีการแตกสลายในที่สุด” เป็นสัจธรรมจริงแท้แน่นอน ทันสมัยอยู่เสมอ ท่านหลวงพ่ोजรัญได้พูดย้ำอยู่เสมอว่า “ให้มีสติสัมปชัญญะ อย่าประมาท ให้สร้างกรรมดี ละกรรมชั่ว จงอโหสิกรรมให้เจ้ากรรมนายเวรด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งเป็นทางสายกลาง ผู้ปฏิบัติจะรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง”

มันเป็นเรื่องของธรรมชาติ มีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย แต่ละคนไม่ยากแก่ เจ็บ ตาย จำต้องดิ้นรน มียาดีที่ไหน มีอาจารย์เก่ง ๆ ที่ใด ก็จะต้องดิ้นรนไปพบให้ถึงที่สุด ในทำนองเดียวกัน ลูกหนึ่งอยู่ในวัยรุ่นยังไม่ได้แต่งงาน แต่จะต้องตายเพราะโรคร้ายนี้ จำเป็นอยู่เอง จะต้องปรึกษาหารือในหมู่ญาติเพื่อนฝูงเพื่อหาหนทางปฏิบัติที่ดีที่สุดเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยจากโรคร้ายนี้ ทุกคนลงความเห็นว่าการบรรพชาแก่นบอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรเป็นการต่ออายุไปในตัว ต่อมาพ่อแม่ญาติพี่น้องจึงได้ทำการบวชลูกหนึ่งที่วัดแห่งหนึ่ง จ.เชียงใหม่ เมื่อปี ๒๕๓๔ พระภิกษุหนึ่งได้ศึกษาธรรม มีจริยาวัตรเคร่งครัดในพระวินัยตลอดจนปฏิบัติกรรมฐานตามพระอาจารย์ที่ได้สั่งสอนมา และฝึกภาวนาปฏิบัติการเดินทางด้วย เคยเดินทางไปแคว้นสิบสองปันนา อาการของโรคมีแต่ทรงกับทรุดลงเรื่อย ๆ อาจจะเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกจังหวะตามขั้นตอน หรือขาดอาจารย์ที่มีความชำนาญควบคุมแนะนำ การปฏิบัติให้ถูกต้อง หรืออดีตชาติได้ทำกรรมหนักไว้มาก จนสุดท้ายเจ้ากรรมนายเวรจะอโหสิกรรมให้ได้ เป็นการเตือนล่วงหน้าหมดสัญญาจะต้องทิ้งร่างจากโลกนี้ไปสู่ภพใหม่ก็น่าจะเป็นไปได้ อยู่มาวันหนึ่งพระภิกษุหนึ่งมีจิตรอนรนคิดถึงโยมอุปัฏฐาก (อดีตเป็นร่างทรง) จึงเดินทางไปเยี่ยม (บวชชีแล้ว) ที่ จ.ลำพูน เมื่อมาถึงบ้านเกิดเป็นลมหน้ามืดล้มฟุบสลบลง โดยมีได้พิจารณาว่าพระภิกษุหนึ่งได้ถึงกาลมรณภาพแล้ว เพื่อมิให้แม่ต้องเสียใจในการตายของลูกชาย จึงแก้ปัญหาโดยเชิญวิญญูญาณกุมารเข้าสิงร่างพระภิกษุรูปนี้ทันที แล้วได้เลี้ยง

กุมารไว้ที่บ้านอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แล้วมีสิ่งตลใจให้โยมนึกถึงแม่ของพระ ถ้าไม่บอกให้แม่ เขารู้จักเกิดเรื่องราวใหญ่โตในวันข้างหน้าได้ จำต้องส่งข่าวให้แม่มารับศพพร้อมกุมารกลับคืน ไปเลี้ยงยังบ้านของตนที่ตัวเมืองเชียงใหม่

แม่รู้สึกเศร้าโศกเสียใจในการสูญเสียลูกชายเป็นอย่างมาก ถือว่าเป็นการสิ้นเคราะห์ เพราะรู้ตัวล่วงหน้าแล้วว่าไม่วันใดวันหนึ่งลูกต้องจากไปแน่ ๆ ก็เตรียมจัดงานศพไว้แล้ว แต่คราวนี้มันเกิดมีปัญหาเกี่ยวกับศพเพราะมีกุมารมาสิงร่างอยู่ จะทำฌาปนกิจได้อย่างไรกัน จำต้องข่มใจ ใจเย็นสู้เสื่อ เอาน้ำเย็นเข้าลูบไล่กุมารไปก่อน คงจะมีทางขอร้องให้ออกในวันข้างหน้า แม่ก็ยินดีรับศพพร้อมกุมารไปเลี้ยงที่บ้านโดยแยกอยู่ต่างหาก บ้านนี้มีแต่แม่คอยอยู่ดูแล ปฏิบัติรับใช้ลูกกุมารเป็นอย่างดีเหมือนลูกคนหนึ่ง ชื่อของเก็บไว้ตุ๋นเย็น มีนม ไก่สด อื่น ๆ แซ่ไว้ให้ลูกกุมารกิน คอยเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดไม่คลาดเคลื่อนไปจากสายตาเลย แม่ได้ทนเลี้ยงกุมารมาหลายเดือน สังขารของตนเริ่มโรยรา ความชราเข้ามาแทนที่ และยังไม่รู้ชะตากรรมว่ากุมารจะออกจากร่างเมื่อใด แทบจะเหลืออดเหลือทนอยู่แล้ว จึงโทรศัพท์ลงมาบอกลูกอ้อยเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังขอให้รีบขึ้นไปด่วน หัวอกแม่จะแตกอยู่แล้ว ลูกอ้อยจึงลงงานรีบเดินทางไปหาแม่ทันที ต่อมาลูกอ้อยได้โทรศัพท์ทางไกลเล่าเรื่องชีวิตประจำวันของกุมารที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์ให้คุณอาได้ทราบ และถ่ายทอดมาให้ข้าพเจ้าได้ทราบพอสรุปได้ดังนี้

๑. กุมารอยู่ในร่างพระภิกษุหนึ่ง (เอาจีวรออกแล้ว) สามารถ ยืน เดิน นั่ง นอน เข้าส้วม ถ่ายทุกข์เหมือนคน เวลาหิวจะเปิดตู้เย็นตีนม ทิ้งหัวนมเกลือห้อง กินไก่สด ๆ รูปร่างสูงใหญ่ (ลูกหนึ่งรูปร่างสูง) ผอมผิวหนังหุ้มกระดูก ตาโปนน่ากลัว น้ำเสียงพูดเป็นผู้ชาย พูดภาษาเหนือ
๒. กุมารปกติจะไม่ค่อยหลับนอน จะนอนในมุ้งที่กางไว้ สวมหมวกไหมพรม เวลาหิวจะเรียกแม่ ๆ กุมารเคยพูดว่า ไม่อยากจะอยู่ในร่างนี้เพราะหนักเกินไป จะออกก็ไม่ได้เนื่องด้วยพ่อ (ตายไปนานแล้ว เป็นชาวกะเหรี่ยง) บังคับไม่ให้ออก กุมารนั่งปรกกรรมคาถาป้องกันตัวของเขาเองได้
๓. แม่จะเอาผ้าชุบน้ำลูบตัวให้กุมาร เป็นผิวหนังเฝ้าพะ มีกลิ่นเหม็นสาบแบบซากศพ จำต้องฝืนใจทำ
๔. กุมารไม่ยอมให้ใครถ่ายรูปตัว และโยมอุปฐาก (ร่างทรง) ด้วย ใครจะทำอะไรรู้หมดเป็นที่หวาดกลัวของคนทั่วไป แต่ญาติใกล้ชิดเห็นเป็นเรื่องธรรมดา และกุมารก็ไม่ทำร้ายใคร ยังไปช่วยให้คนจนได้ด้วย

๕. แม่ต้องการให้กุมารออกจากร่าง เพื่อจะฉาปนกิจศพลูกชายหนึ่ง แต่หมดบัญญัติไม่รู้ จะทำประการใด อาจารย์เก่ง ๆ ทางขับไล่ผีก็มรณภาพหรือตายไปหมดแล้ว

๖. พวกอาได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแจ้งข่าวขอความเมตตาจากหลวงพ่อจรรย์ ช่วยเหลือในเรื่องนี้ด้วย

ข้าพเจ้าได้ดำเนินการตามข้อ ๖ แล้วเมื่อ ๑๑ ธ.ค. ๓๗ และได้แนะนำขั้นตอนวิธีปฏิบัติ เพื่อขอขอมิให้หลวงพ่อจรรย์ให้ลูกอ้อยทำพิธีที่บ้านเชียงใหม่ด้วย

เรื่องที่ได้เล่ามานี้มันแปลกประหลาดแต่จริง เพราะมีพยานบุคคลรู้เห็นนำมาอ้างอิงได้ ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องกุมารที่เคยได้ทราบมาเมื่อประมาณ ปี ๒๕๐๖ ข้าพเจ้าและพรรคพวกมีโอกาสได้เห็น หลวงพ่อหรุ่น วัดนวลจันทร์ ในเขตมีนบุรี ได้รดน้ำมนต์ไล่กุมารที่สิงอยู่ในร่างหญิงสาวอายุประมาณ ๑๖ ปี (พ่อแม่นำมา) หลวงพ่อตักน้ำมนต์ในถังสาตไปที่ตัวหญิงสาวพร้อมกับชูตะคอก เอาไม้เรียวตีที่พื้นกระดานชักให้กุมารบอก “ใครส่งมึงมาเข้าร่าง ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน” กุมารไม่ยอมบอกได้แต่ร้องโอย ๆ “กูเจ็บ กูกลัวแล้ว แต่กูไม่บอก” “ทำไมจึงไม่บอก” “ก็กลัวนี่หว่า กูจะกินกลัวนี่” “ถ้าข้าให้กิน มึงอ้มก็ไม่บอกกู กูไม่ให้กิน” หลวงพ่อสาदनน้ำมนต์เรื่อย ๆ ไป เอาไม้เรียวตีพื้นกระดานไปด้วย ถึงที่หนึ่งหมดก็มีถึงที่ ๒-๓ ลูกศิษย์ล่ำเลียงมาให้เรื่อย ๆ เห็นร่างเด็กเปียกปอนไปหมด ตัวสั่นเทิ้มอ่อนเอนไปมาดูแล้วน่าเวทนา ขึ้นทำตอไปเด็กสาวจะเป็นอันตรายถึงตายได้ เพราะถูกกระทำมานาน แล้วต้องค่อย ๆ ไล่ไปเรื่อย ๆ วันนั้นกุมารไม่ออกจากร่าง แต่หลวงพ่อเหนื่อยหอบเพราะอายุมากแล้ว หลวงพ่อบอกว่า “พวกหมอแขกมันเลี้ยงผี ปล่อยคุณไสย สำหรับรายนี้มีผู้ชายมาขอแต่งงานกับหญิงสาวคนนี้ แต่แม่เห็นว่าผู้ชายฐานะไม่ดี จึงตอบปฏิเสธไป มันจึงจ้างแขกเอากุมารเข้าร่างดังที่เห็นนี้แหละ” ข้าพเจ้าได้ฟังท่านพูดก็เลยถามหลวงพ่อบว่า “เมื่อไล่กุมารออกไปแล้วมันไปอยู่ที่ไหนครับ” “มันก็อยู่ในวัด ขณะนี้เลี้ยงกุมารสองพี่น้องไว้ อาตมาใช้มันให้ไปเลี้ยงควายวัด ตอนเย็นมันก็ตื่นความกลับ กุมารก็มานอนศาลาที่เราตั้งอยู่ที่นี่ ยังมีผีนั่งอยู่ที่เสาต้นนั้นเห็นไหมล่ะ” “ถ้าผมไปนั่งทับมัน กุมารก็เอาผมแยชี่ครับ” “ไม่เป็นไรเขาเห็นเราจะนั่งทับ เขาก็หนีไปก่อน” พวกเราตั้งใจจะมาขอเลขเด็ดจากท่านกลับมาเจอแบบนี้เข้าเลยต้องรีบแจวกราบลา ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไม่กล้าไปหาท่านอีกเลย หลวงพ่อหรุ่นเป็นพระเกจิอาจารย์มีชื่อเสียงโด่งดังมีญาณสูง เป็นศัตรูกับพวกหมอแขกที่รับจ้างทำเสน่ห์ปล่อยผีเข้าคนโน้นคนนี้ หลวงพ่อบมีหน้าที่ไล่ผีช่วยคนเดือดร้อน คนจ้างทำก็มาต่อว่าหมอ ทางหมอแขกก็หาทางกำจัดหลวงพ่อกทุกวิถีทาง เช่น เอาอาหารปण्याพิษใส่ปืนโตมาถวายเป็นเพล หลวงพ่อบ

พิจารณาก่อนฉันก็ลอยลงน้ำไป บางทีหมอแขกมาอาเจียนหน้ากุฎิ ปล่อยคุณไสยท่านก็
แก้ได้สารพัด ผลสุดท้ายหมอแขกยอมจำนนตั้งแต่นั้นมา ท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณ
มงคลได้เขียนเรื่องผีเข้าสิงในร่างของคนเป็น เป็นส่วนใหญ่ สมัยเดินธุดงค์เคยพบผีดิบใน
ป่าเขา ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงที่ก่อนตายมีจิตอาฆาตเคียดแค้น จะดูตเลียด หากขุดเอาศพ
ไปเผาวิญญานร้ายก็จะหายไปเอง การจะค้นหาที่ฝังศพได้นั้นต้องเสี่ยงชีวิต ต้องมี
คาถาอาคมป้องกันตัว มีวิธีการสะกดรอยค้นหาในยามค่ำคืน น่าตื่นเต้น ซึ่งคุณ ท. เลียง
พิบูลย์ ได้เขียนไว้ในเรื่องที่ ๑๑๙ ความลับในดงดิบ (หนังสือกฎแห่งกรรมทำดีได้ดี-ทำชั่ว
ได้ชั่ว) มีสาระสำคัญเรื่องผีดิบ ได้เล่าว่าผีดิบเป็นร่างครึ่งสัตว์ครึ่งคน มีหน้าตาน่ากลัว
นิสัยดุร้าย หากินในยามค่ำคืน ชอบดูตเลียดคนและสัตว์ การปราบผีดิบต้องมีวิชาความรู้
ด้านไสยศาสตร์ติดตามสะกดรอยจนรู้ที่อยู่ของมัน ขุดศพแล้วเผาเสีย ผีร้ายก็จะสิ้นฤทธิ์
ระหว่างติดตาม มันจะต่อสู้ทุกรูปแบบเพื่อปกป้องปิดบังอำพรางที่อยู่ของมัน จะต้องใช้ธนู
เพลิงกายสิทธิ์ (พระธุดงค์ญาณแก่กล้ามอบให้) ยิ่งไปเป็นแนวทางเดินตามลูกธนูนั้นไป
เมื่อได้ยิงลูกธนูดอกสุดท้ายไปตก ณ ที่ใดก็ช่วยกันขุดค้นหาจนกว่าจะพบศพ (เล็บยาว-
ผมยาว-ไม่เน่าเปื่อย) เอาชิ้นเผาทำลายซากศพนั้น มันก็จะหมดฤทธิ์ ถ้ายังค้นหาไม่ได้
มันก็ยังแสดงฤทธิ์เดชทำลายล้างต่อไป ไม่มีที่จบสิ้น

สำหรับกุมารรายนี้ผิดกับกุมารธรรมดา สามารถสิงสู่อยู่ในซากศพคนอื่น สามารถ
บังคับสังขารที่เน่าเปื่อย เคลื่อนไหวได้ พุดได้ กินได้ ขับถ่ายได้ มีสภาพร่างกายกึ่งผีดิบ
ยังคงอยู่ทรมาณแม้อีกนานเท่าใดไม่มีใครจะหยั่งรู้ได้ ถ้ากุมารเกิดจะออกจากร่างนี้ แล้วจะ
ไปสิงอยู่ร่างไหนต่อ มันเกิดมีปัญหาให้นำขบคิดสืบต่อเรื่องไม่มีที่สิ้นสุด เพราะยังมี
อาจารย์และพ่อของกุมารคอยกำกับกุมารนี้อยู่ เปรียบเสมือนหอยเสฉวน มันอาศัยเปลือก
หอยที่ตายแล้วเข้าอยู่ได้ตามใจชอบ เมื่อ ๑๗ ธ.ค. ๓๗ ลูกอ้อยกลับลงมาจากบ้าน
เชียงใหม่ ข้าพเจ้าได้ซักถาม อยากรู้ความคืบหน้าของลูกหนึ่งเป็นอย่างไร จึงได้รับทราบ
จากลูกอ้อย (อย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก) เพียงรู้ว่าได้นิมนต์พระมาอัญเชิญวิญญานกุมาร
ให้ไปอยู่ที่อื่น คนป่วยอาการดีขึ้นทำงานได้อย่างคนธรรมดา แต่อาการของโรคเดิมยังไม่
หาย และได้ปฏิเสธเรื่องราวที่กล่าวในครั้งแรก ๆ ในบางเรื่อง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณ
อ้อยยังมีความหวาดกลัวกุมารจะทำอันตรายได้จึงได้พุดผิดเพี้ยน ก่อให้เกิดการสับสนไม่
ตรงกันในรายละเอียดปลีกย่อย แต่เค้าโครงเดิมยังไม่เปลี่ยนแปลง เพื่อให้ได้ทราบ
ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเรียนถามท่านเจ้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคล ใน
งานพระราชทานเพลิงศพคหบดีท่านหนึ่งที่วัดบางลี่ อ.ท่าม่วง จ.ลพบุรี เมื่อ ๑๘ ธ.ค. ๓๘
พระคุณเจ้าได้พุดว่า “ได้รับโทรพิมพ์แล้ว พิจารณาแล้วเห็นว่า กุมารสิงอยู่ในร่างจริง ได้

แต่ส่วนกุศลให้แล้วในวันนั้น ผู้ป่วยเป็นอย่างไบบ้าง ในที่สุดก็ต้องเสียชีวิต ข่าวสารที่ได้มายังสืบสนมีเท็จจริงปะปนกัน จะต้องตรวจดูให้แน่นอนเสียก่อน” ต่อจากนั้นท่านหลวงพ่อก็ได้บรรยายธรรมเป็นเวลา ๒๕ นาที แล้วเดินทางกลับวัดอัมพวัน เมื่อเสร็จพิธีพระราชทานเพลิงศพ ข้าพเจ้าก็เดินทางกลับบ้าน วันรุ่งขึ้นจึงมีโอกาสเล่าเรื่องให้ญาติได้ทราบความเป็นไป ในขณะที่เดียวกันพวกญาติได้ชี้แจงข้อเท็จจริงว่า ลูกหนึ่งได้เสียชีวิตนานแล้ว กุมารยังอยู่อย่าได้สนใจช่วยเหลือเขาเลย เพราะญาติพี่น้องของเขาหลงมกายนมีส่วนเกี่ยวข้องกับผีเจ้าเข้าทรงเป็นเดิมพันอยู่แล้ว ในเวลาต่อมากุมารได้ขอร้องให้แม่พาเขาไปยังบ้านเดิมที่อำเภอเชียงดาว พวกญาติจัดรถพากุมารไปตามความปรารถนาเมื่อ ๒๔ ธ.ค. ๓๗ เวลา ๐๓.๐๐ น. กุมารได้ออกจากร่างไป แม่จึงจัดการฌาปนกิจลูกหนึ่ง ณ วัดแห่งหนึ่ง ทุกอย่างสำเร็จสมประสงค์ดังแม่ได้ตั้งใจไว้ เป็นการสิ้นเวรสิ้นกรรมกันเสียที่

ข้าพเจ้านึกถึงการยอมตัวเป็นร่างทรงได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลมีศรัทธา มีจิตอ่อนวิญญานยอมรับและมีการกระทำพิธียกกรรมมอบให้ตามระเบียบของเขา วิญญานที่เข้าประทับมีทั้งของจริงและของปลอม เรื่องอย่างนี้พระพุทธรองค์ไม่ส่งเสริมสนับสนุน อย่าได้หลงมกายนจะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ จะไม่มีของดีติดตัวไปในภพหน้า จะต้องมาเสียใจในภายหลังเพราะกาลเวลาไม่ย้อนคืนกลับมาให้แก้ตัวได้อีก คนเราเกิดมาต้องรักษาสัจจะ พูดจริง ทำจริง จะบังเกิดผลดีแก่ผู้ปฏิบัติในด้านคลาดแคล้วปลอดภัย ซึ่งหลวงพ่ोजริญได้ยกตัวอย่างไว้ในหัวข้อเรื่อง อานิสงส์ของการมีสัจจะ

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลที่ได้บำเพ็ญมาแล้วให้กับดวงวิญญานลูกหนึ่งและกุมาร จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ และให้แม่หนึ่งจงพ้นทุกข์สำเร็จตามที่ปรารถนาและขออนอบน้อมคารวะหลวงพ่ोजริญ ไว้เหนือเกล้าที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแม่พลังจิตอุทิศส่วนกุศลให้วิญญานที่ล่องลับไปสู่แดนสุขาวดีชั้นวันันดร อย่าได้มีเวรมีกรรมต่อกันและกันเลย จงโปรดต่อโหสิกรรมต่อกันตลอดไป